

AM.
kart
cezi-
szek
véri
p is.
s a
nem
nem
este,
gan

KIS HAVI

MIND KIITTA! (Lásd a 359. lapon.)

amá-
üld-
ván.
epület.

XXXV. kötet, 23. szám.

Ára negyedévre 1 frt 40 kr.
Megjelen hetenkint egyszer, 16 oldalon.

1888. december 2-án.

A CSODÁLATOS PAJTÁS.

— Elbeszélés. —

(Folytatás.)

ENYITOTTAK a szobába és — nem találtak ott senkit.

Nem bizony, mert Gabi, amint a beszédet hallotta, rögtön tudta hányadán van. Elárulták, haza akarják vinni szégyenszemre. Itt gyorsan menekülni kell. Nem is habozott, hanem kiugrott az ablakon a pajta födelére. Itt vigyázva végig kuszott a tető széleig és letekintett, milyen magasan van. Biz az még elég magasan volt, bajos lett volna a leugrást megkoczkáztatni. De mihamar észrevette, hogy mégis van módja. Az eresz alatt esőfogó csatorna volt, a sarkon pedig a cső alatt nagy kád állt a földön.

— Ha belekapaszkodom a csatornába és leereszkedem, épen elérem a lábammal a kád szélét s onnan kényelmesen lent vagyok.

Meg is tette, csak hogy egy kis hiba volt a dologban. A mint lebecsátkozott, épen a kád közepe fölött csüngött, nem érte el lábaival annak szélét. Vissza emelkedni nem birt. Egyebet nem tehetett, mint hogy eleresztette magát és lepottyant a kádba, mely tele volt poshadt, állott vízzel, még pedig ugyancsak hideg vízzel, mert már nagyon őszre járt az idő. A víz nagyon jó volt arra, hogy felfogta az esés sulyát, Gabi nem ütötte meg magát egy csöppet sem; de e helyett nyakig megázott. Persze hogy sietett kimászni a kádból s épen akkor ugrott ki, mikor fent az ablakban Máté uram boszusan kiáltá:

— Itt kellett kimenekülnie az ablakon... ni! Ott szalad! Fogjátok meg! Utána!

Lerohant apánkkal együtt és nyomába eredt Gabinak. Utól is érte mihamar és hátulról megkapta a Gabi kabátját. De a kétségbeesett Gabi nem hagyta magát. Hirtelen egyet-kettőt rántott magán s kibujt a kabátjából. A kabát ott maradt az álmélkodó öreg kormányos kezében, Gabi pedig futva futott odább. Minduntalan bele ütközött valakibe. Először feldöntött egy pék inast, kinek a kosarából mind szétgurultak a zsemlyék, kiflik a sárba.

— Nagyon sajnálom, majd megfizetem, ha találkozunk.

Tovább rohant s bele szaladt egy emberbe, ki boros palaczkokat vitt. A palaczkok eltörték, a bor kifolyt, az ember dühösen meg akarta fogni a kártevőt, de Gabi odább rohant.

— Nagyon sajnálom, de most nem érek rá. Majd ha találkozunk, megfizetem.

Még vagy három embert feldöntött s a károsultak nagy mérgesen versenyt üldözték az öreg Mátéval. De egy utcasarkon Gabi hirtelen befordult s mire üldözői oda értek, nyoma sem volt a szökevénynek, — eltűnt. Az öreg Máté kormányos visszatért apánkhöz.

— Elmenekült... nem birtuk elfogni.

— Boldogtalan fiu! sóhajta apánk.

— Rettentően vásott egy ficzkó! szolt Máté uram haragosan. Már ki hitte volna ezt! Kiszökik az ablakon, leugrik a magasból s mikor utolérem, kezemben

hagyja a kabátját. Én pedig azt hittem, hogy itt biztos helyen hagytam, vissza juttatom apjához s ime, kifogott rajtam.

— Remélem, azért mégis megkerül. De ez már nem a mi dolgunk. Megyek az apjához és értesítem.

Mert eddig csak a mi apánk tudott a Gabi szökéséről. A derék Máté kormányos mindjárt kitalálta volt, hogy Gabi valami rosz fát tett a tűzre s bolondos fővel szökni akart. Mivel pedig Gabi nem árulta el a maga nevét, a kormányos ügyesen kicsalta belőle az Ödön nevét, lakását, mindjárt elhatározván, hogy ha nem mehet a szökevény atyjához, fölkeresi az ismerősöket. Így jutott atyánkhoz, ki rögtön vele ment, hogy Gabit haza hozza. De nem sikerült.

— Most már nem tehetek egyebet, mint hogy értesítem az atyját. A többi ennek a dolga. Intézkedjék, hogy a fia megkerüljön.

És mielőtt haza tért volna, ellátogatott Peregí urhoz, a Gabi atyjához, kit épen otthon is talált.

Peregí ügyvéd már nem volt épen fiatal. Ósz haja, ránczos homloka, beesett képe még öregebnek mutatták, mint a milyen valósággal volt. Kissé betegesnek látszott és hozzá türelmetlennek is, ami nem csoda; mert nagyon sűrű volt a dolga, kora reggeltől késő estig végezte a sok fontos ügyét, alig jutott annyi ideje, hogy az ebédnél kissé megpihenjen. Nem is igen állt mással szóba, mint a kinek dolga volt vele. Atyánkat is, mikor belépett, valami olyan embernek nézte, a kinek pöre van és azért jön, hogy tőle tanácsot

kérjen. Annál is inkább meg volt lepve, mikor apánk bemutatatta magát és így szólt:

— Sajnálom, hogy mint ismeretlen, mindjárt első látogatásommal kellemetlen hirt kell mondanom; de én is apa vagyok, nekem is vannak gyermekeim s tudom, hogy felebaráti kötelesség a figyelmeztetés, mikor baj fenyeget.

— Baj fenyeget? Kit? Az én fiaimnak nincsen semmi bajuk.

— Épen azért jöttem, mert gyantottam, hogy még nem tudja, mi történt Gabival...

— Ah, már megint a Gabi! Előre is elhiszem, hogy valami bajt okozott önnek, s bocsánatot kérek... mert valóban nem bírok ezzel a fiuval. Ha talán valami kárt tett...

— Csak magának tett, ha tett. Nem is azért jöttem, mintha nekem volna panasom, sőt én hálás vagyok Gabi iránt, ki megmentette leánykámát. Eleinte azt hittem, hogy nagyon kedves, szerény, okos fiu...

— No ebben ugyan tévedett. Épen ellenkezőleg...

— Most már magam is azt hiszem. No, de ez mindegy, most az a sürgetős, hogy meg kell óvni, nehogy valami nagy bajba keveredjék. Azt hittem, magam fogom őt vissza hozhatni, de sajnálatomra, nem sikerült.

— Egy csöppet sem értem. Kérem mondja el, mit követett már el megint az a szerencsétlen fiu?

Apánk aztán elmondta, amit tudott, végül pedig tanácsolta, hogy Peregí ur rögtön siessen a rendőrséghez és keresse a fiut, mert bizony megeshetik, hogy

az az oktalan gyermek elkalandoz valamerre a világba.

— No, messze ugyan nem juthatna, mert legföljebb egy pár tizeskéje lehet. De elég baj az, ha csak egy-két nap is így bolondjába kóborol. Megtette már egyszer, akkor is sok bajom volt vele. Köszönöm a fáradságát, rögtön utána járok, hogy a könnyelmű fiu haza kerüljön.

Atyánk elbucszott s mialatt haza felé jött, volt miről elgondolkoznia azok után, amiket a Gabi atyjától hallott.

— Az a ravasz fiu ugyancsak rászedett... nem hittem volna, hogy egy ilyen kis tacsó úgy el tudjon bolondítani. Olyan jámbornak mondta magát, úgy eldicsekedett, hogy apja mennyire szereti, hogy soha sem keveredik oktalan csinyekbe s ime! Az apja pedig jól ismeri, akár micsoda esztelenségre képesnek tartja és azt mondja, hogy már nem bír vele. És én még örültem, hogy ilyen derék pajtása akadt fiának! Köszönöm szépen! Hiszen ez rövid idő alatt elrontaná az én fiamat is. De ebből semmi sem lesz. Rögtön kiadom a gyermekeimnek a parancsot, hogy ezzel a Gabival, ha megkerül, többé még csak szóba se merjenek állani. És ha még egyszer ellátogatna a házamba, ke-reken meg kell neki mondani, hogy nem szabad többé eljönnie. Nem engedhetem, hogy gyermekeim ilyen rossz társaságban legyenek.

A mint haza ért, rögtön kérdezte, itthon vagyunk-e! Az öreg dada azt felelte, hogy mindnyájan a vendégszobában vagyunk.

Atyánk sietett a vendégszoba felé, hounan zongorázás és énekszó hallatszott.

Benyitott és szinte megkövülten állt meg a küszöbön. Ámult-bámult és hinni sem akarta, amit látott. Mert mit gondoltok, mit látott?

Azt látta, hogy aki ott ül a zongoránál s játszik és énekel, az senki más, mint a mi Gabi pajtásunk. Szidike, Ödön és a kis Évike körben ültek mellette és gyönyörködve hallgatták, mert Gabi igen csinosan zongorázott s kedves, lágy hangon épen egy szép dalocskát énekelt, vígan, derülten, mint aki a legártatlanabbul mulat.

Aki tudja — mi akkor még nem tudtuk — hogy apánk épen ekkor miféle utról tért haza, mit látott, tapasztalt, az természetesnek fogja találni, hogy apánk alig birt magához térni ámulatából és felkiáltott:

— No, ez már mégis sok!

Szavaira mindnyájan fölrezzentünk. Gabi is abba hagyta a játékot, éneket, fölállt és köszönt atyánknak, köszönt azzal a szerény, illedelmes és majdnem félénk modorral, melyet néhányszor már tapasztaltunk nála. És ő jól meghallotta atyánk szavait is, mert kissé elpirulva s mentegető hangon mondá:

— Bocsánat, kedves bácsika... Ödön azt mondta, hogy szabad zongoráznom... kértek, hogy énekeljek valamit...

Apánk nem felelt, csak bámult me-reven Gabira, ez meg egyre nagyobb zavarban süté le a szemeit. Volt is rá oka, ugy-e?

Hogy ha apánk siralmas állapotban, átázva, átfázva, kimerülten, nagy szepegésben látta volna itt Gabit, azon egy csöppet sem csodálkozott volna. Sőt akkor

alkalma
volna és
hogy me
Gabinal
mikép
Ruhája
régi vo
akinek
Azok u
imént

nem tu
erről a
után, h
följebb
majd a
De
Gabiva
állt és
nagyon
hajóssa

alkalmasint még haragudni sem jutott volna eszébe, hanem arra törekedett volna, hogy megvigasztalja és segítsen rajta. De Gabinak esze ágában sem volt, hogy valamikép szerencsétlennek érezze magát. Ruhája rendben volt, a jó kedve is a régi volt és vigan játszott, dalolt, mint akinek mindenkép sorban a dolga. Azok után, amiket apám csak épen az imént tapasztalt, Gabinak ezt a csinyét

még valamennyi közt a legvakmerőbbnek és a leggonoszabbnak tartottam.

De mielőtt tovább elbeszélnek, hogy itt aztán mi történt, vissza kell térnünk még oda, ahol egyszer már voltunk.

Emlékeztek, hogy mikor Gabi neki indult a világnak, Ödön elkísérte és Gabi nagyon bizott benne, hogy utközben még rábeszéli Ödönt, hogy vele tartson. Szidike pedig az ablakból nézett utánuk és

SZIDIKE JÁR. (Lásd a 366. lapon.)

nem tudta, mit is gondoljon hát igazán erről a dologról. Nagyon busult Ödön után, hogy többé nem fogja látni vagy legföljebb esztendőök mulva... és mit fog majd a mama és apácska mondani?!

De Ödön, mint tudjuk, nem ment Gabival a hajóhoz, hanem távolabb megállt és várt. Mikor pedig látta, hogy Gabi nagyon sokáig tanakodik azzal az öreg hajóssal, megunta a várást és haza tért.

Szidike ugyancsak megörült, mikor testvérét vissza tért látta, eléje szaladt és a nyakába ugrott.

— Jaj, csakhogy vissza tértél! Már ugy busultam, hogy te is neki indulsz a világnak és talán sohasem látlak többé.

— No persze! Ilyen bolondságot csak nem követek el, ha egy pillanatra kissé megzavart is a Gabi hóbortos beszéde. Hanem Gabi aligha csakugyan világgá

nem megy... nagyon sokáig beszélt egy öreg hajóssal, mintha meg akartak volna alkudni. Meglehet, hogy őt csakugyan nem látjuk többé. Pedig sajnálnám... olyan furcsa jó pajtás volt!

— Minek is eresztettük el! Te még vele is mentél, ez még inkább fölbátorította.

— Kellett is neki bátorítás! Hiszen hallottad, mennyire elszántan beszélt. Mi nem vagyunk hibásak ebben a dologban. Ha egyszer világgá akart menni, hát elment. Képzelem, hogy az atyja mennyire fog busulni.

— Hát ha elmennénk az apjához és megmondanók neki, hogy ne engedje világgá menni? Én félek, hogy mégis baja lesz.

— Persze hogy lesz. De hát nem tudjuk, hol lakik az apja...

— Az igaz! Oh, csak itthon volna mamácska... vagy apa... ők megtudnák mondani, mit kell tenni.

Tudni illik: mamánk a kis Évikével látogatóban volt, apánk pedig még az irodájában dolgozott, az pedig a harmadik utcában volt.

Ödönnek megtetszett a gondolat, hogy jó volna ezt az egész furcsa históriát elmondani apánknak. Mert minél tovább gondolkoztunk rajta, annál inkább belátuk, hogy mégis csak nagyon veszedelmes dolog az, amire Gabi vállalkozott. Ödön hirtelen föl is ugrott és fogta a kalapját.

— Átszaladok apácskához és meg is mondom neki.

El is ment és Szidike egymaga maradt otthon. Alig tudta helyét találni, annyira aggódott most már Gabi miatt. Mert habár csak négy napja ismertük és

ezalatt is akárhányszor meg lehetett ütközni Gabi sajtárságos viseletén, de más-kor meg olyan kedves volt, hogy mégis csak nagyon szerettük. És ha Gabi bele fül a tengerbe vagy ha valami szigetre jut, ahol vad emberek támadják meg, vagy ha tigrissel, oroszlánnal találkozik... akkor soha sem tér többé vissza.

Még sokfélét elgondolt Szidike ilyet és egészen elbusulta magát, szinte sirni lett volna kedve, kivált mert egymaga volt s Ödön nem csufolhatta a pityergés miatt. Csak a Bibi czicza volt ott, az pedig nem busult semmin, hanem jóízűen dorombolva aludt, tőle ugyan kedvére sirhatott volna Szidike.

Talán meg is tette volna, de ép ekkor léptek zaja hallatszott kívülről. Bizonyosan Ödön tért már vissza... ugyan csak hamar megjárta az utat. A következő pillanatban kopogás hallatszott az ajtón. Tehát nem Ödön, hanem valami vendég. Ki lehet? Szidike azt hitte, valamelyik jó ismerősük jön látogatóba. Ez igaz is volt, de hogy kicsoda, azt Szidike ki nem találta volna száz esztendeig sem. Mert amint az ajtó megnyílt, senki más nem lépett be, mint — Gabi.

Szidike ugy megörült, hogy hangos kiáltással eléje szaladt és majd a nyakába borult.

— Jaj, csakhogy megjöttél! De okosan tetted, hogy vissza tértél! Már annyira busultunk miattad!

Gabi egészen nyugodtan és kissé csodálkozva nézett Szidikére.

— Busultatok miattam? Arra ugyan nem volt semmi ok. Nincs nekem, hála Istennek, semmi bajom.

— Látom és ép azért örvendek. De hát mondd, hogy volt a dolog? Nem fogadtak be? Vagy csak bucsuzni eresztettek haza? Vagy jobban meggondoltad a dolgot, és a magad jószántából tértél vissza?

Annyit kérdezett egyszerre, hogy nem csoda, ha Gabi azon kezdte, hogy nem felelt semmit. Csak bámult Szidikére, mint aki egy csöppet sem érti azt, amit hall. Aztán hirtelen elkomolyodott és össze ránczolta a homlokát, majd meg boszusan rázta a fejét. De nem szólt semmit. Szidike pedig már rettentően kíváncsi volt.

— Beszélj hát! mondá türelmetlenül.

— Mit beszéljek? Nem értem a kérdéseidet.

— Nem érted? Már megint fureszkodol! Hát azt beszéld el, mi lett a tervből a hajóval?

— Nem tudok róla semmit.

— Hát mi történt azután, hogy Ödöntől elváltál?

— Arról sem tudok semmit.

— Eh, ez már csunyaság tőled! kiáltá Szidike hevesen. Jó barátaid vagyunk és te minduntalan úgy beszélsz, mintha bolonddá akarnál tartani. Ez nem illik.

— Isten meentsen. Én mindig igyekszem, hogy érdemes legyek a barátságotokra. És ha valamit meg nem mondok, az onnan van, hogy megígértem a hallgatást.

— Kinek ígérted meg?

Erre a kérdésre már Gabi lett türelmetlenné.

— Ne kérdezzess többet. Ha még tovább faggatsz, akkor elmegyek. Mon-

dom, hogy megígértem... szavamat adtam... becsületszóval fogadtam.

— Ebből nem vagyok okosabb egy csöppet sem. És most titkolózol. Ezelőtt egy órával pedig minden tervedet elbeszélted.

(Folytatása következik.)

MIND KIITTA.

(Képpel a czímlapon.)

*AZ ISKOLA udvarában
Oszonnálunk rendre.
Együtt vagyunk mind a hányan,
S köztünk torkos Endre.*

*Könyves táskájánál nehezb
Az ő garabója;
Gyümölcs, kalács, szőlőgerezd
Van abba betölva.*

*Hegyibe meg édes must is
Kotyog palczkjában.
»Mind kiiszod?« — »Mind én! Juszt is!
S itta mind javában.*

*»Ami marad a fenekén,
Hadd én iszom, Endre!«
»Mit! Hogy nektek adjam? Nem én!
Van is az eszembe!«*

*És kiitta mind egy cseppig
Az irigy Endréje.
Kéble szük, de annál bővebb
Ő kelme bendője.*

BETÜ REJTVÉNY.

— Egyházi. —

S p r s

AZ ERNYŐS VESZEDELEM.

— Beszélyke, négy képpel. —

Aj, jaj, jaj! Nagy a baj! Eső esik, zug a szél, jaj annak, ki utra kél.

Andor, a legnagyobbik testvér szólt így, tréfálkozva, amint kinézett az ablakon. De nem volt ám egy csöpp kedve sem a tréfára Margitkának, se Benczikének. Mert nekik utra kellett indulniok, még pedig fontos utra: iskolába. A világerő sem mulasztották volna el, mert jó tanulók voltak.

A mama azonban, amint kitekintett az ablakon, a fejét rázta.

— Nem igen mehetek el, kedvesim, mondá. A cseléd nincs itthon, nem kísérhet el, Andornak dolga van, magatok pedig nem indulhatok.

— Miért ne indulhatnánk, kedves mama? szólt Benczike elszántan. Én majd elkisérem Margitkát, ketten épen jól elférünk az ernyő alatt. De apa nagy ernyőjét viszzük ám!

— Persze, hogy tönkre tegyétek; jegyzé meg Andor nevetve.

— Szeretném tudni, miért tennők tönkre? vágott vissza Benczike.

— Mert nagy szél fuj, annak az esernyőnek pedig nincs keze-lába, azt vinni és tartani kell, ahhoz pedig legény kell a talpán, nem ilyen kis Babszem Jankó.

— Én nem vagyok Babszem Jankó, és Margitka sem az.

— Nem bizony! szólt közbe Margitka. És hiába gonyolódol, nekünk leányoknak sokszor több esztünk van, mint nektek fiuknak.

No, erre még Benczikének is volt szava.

— Eh, te ne feleselj! Hiszen én nem vagyok leány. Épen azért jöhetsz velem, mert én fiu vagyok, én el birlak kíséreni!

— Ugy-e mamácska, elvihetem a nagy ernyőt? Már ugy is oly rég szeretnék ezzel a szép ernyővel járni.

— Nem bánom, próbáljátok meg. Csakhogy mégis tartok kissé tőle, hogy

nem jó vége lesz.

— Az ernyőre nézve bizonyos, hogy nem; — ingerkedék az a gonosz Andor. No, inkább elkisérem őket, majd azután kissé jobban sietek és elkészülök mégis a rajzommal.

— Semmi szükségünk reád, felelé Benczike. Ugy-e nincs, Margitka?

— Persze hogy nincs. Mi ketten jól

— IGY KELL KINYITNI. (Lásd a 361. lapon.)

elférünk az ernyő alatt, nincsen szükségünk Andorra.

— Csak azért is megmutatjuk, hogy nincs, erősíté Benczike büszkén.

— Jól van, hát csak menjetek, mondá a mama.

— Benczike előhozta az ernyőt, vállába akasztotta a könyves táskáját, Margitka is fölkészülődött és megindultak. A mama kikísérte őket az ajtóba.

— Hadd lássam, ki tudod-e nyitni az ernyőt, mondá.

— No bizony! Még azt se tudnám? Különb dolgot is tudok én. Tessék! Így kell fölnyitni. (Lásd a képet a 360. lapon.)

Ki is nyitotta. Nem egészen könnyen ugyan, mert az ernyő nyele hosszú volt, az ő keze pedig kurta. De végre is kinyitotta.

— No most bujj alája, Margitka, szóló hugocskájának.

Margitka alája bujt. Pompásan elfértek a nagy ernyő alatt, akárcsak valami nagy sátor alá bujtak volna.

— Ugy elsétálunk, hogy még csak egy csöpp sem ér, mondá Benczike kevélyen. Ez pompás, ilyen ernyővel egész öröm esőben járni. Ugy-e Margitka?

— Nagyon jó! Mindig így fogunk járni.

— Az a »mindig« még messze volt, mert hát először is csak az első utat kellett megjárni. De ők biztak benne, hogy jól megjárják. Különösen Benczike bizott benne, mert ő nagyon nem szerette, hogy kísérgették. Az iskolában pajtásai sokszor gunyolták, hát most megmutatja nekik és

Andornak is, hogy legény ő már a talpán. Persze, az az elbizakodott Andor nem akarta hinni s még utánuk is kiáltott:

— Aztán jól kapaszkodjatok bele mind a ketten négy kézzel az ernyőbe, mikor majd fölkap és föl emel a levegőbe. Ha eleresztitek, lepottyantok, az ernyő pedig elrepül a Fekete-tengerbe.

A mama félig

aggódva, félig nevetve így szólt:

— No, csak vigyázzatok. És ha erős szél fúj, mindig szél ellen tartsátok az ernyőt.

— Oh, tudom én, mit kell tenni, felelé Benczike az ernyő alól.

Ezzel neki indultak s Benczike még az utcára érve is méltatlankodott.

— Mintha valami nagy dolog volna ernyővel sétálni. Persze, az olyan nagy

ÚTCA SARKÁHOZ ÉRTEK. (Lásd a 362. lapon.)

fiuk azt hiszik, hogy mi semmit sem tudunk, mert valamivel kisebbek vagyunk.

— Igen, és minket leányokat mindig csak úgy fitymálnak.

— No, az más, ti nem is lehettek valami nagyra, jegyzé meg Benczike, ki egyszerre nagyon ugyanazt kezdte gondolni, amit a bátyja. — Tudod, Margitka, ti leányok örökké féltek, kényeskedtek, de mi fiuk, — az egészen más! Mamácska nem akart bizni bennem, de most megmutatom neki, hogy nem volt igaza.

Épen akkor nagy szélroham kapaszkodott bele az ernyőbe és félre rántotta, úgy, hogy az eső Margitkának a nyakába szakadt.

— Jaj, Benczi! Vigyázz! Tönkre megy a kalapom. Mindjárt felfordít ez a csunya szél!

— Nincsen semmi baj, csakegy kicsit megbillent a kezem.

Úteza sarkához értek (Lásd a képet a 361. lapon.) ahol be kellett fordulniok. És az a hamis szél ott leskelődött reájok a sarkon s alattomosan, mint a tigris hirtelen megrohanta őket.

— Jaj Benczi! Felfordít!

— Dehogyan fordít! Már ugyan ki félne egy kis szélről!

A ravasz szél talán hallhatta ezt és meg akarta mutatni, hogy tőle is lehet félni. Bele kapaszkodott az ernyőbe, forgatta jobbra-balra, hogy kicsavarja Benczikének a kezéből; mivel pedig ez nem sikerült rögtön, alulról fujt bele és nagy erővel emelte fölfelé.

— No... ejnye... jaj! kiáltá Benczi. Fogózz belém, Margitka... még bizony fölemel ez az ernyő!

A kis leány bele fogózott a kis fiuba s kettejüket csakugyan nem bírta a szél fölemelni. De az ernyőt erre-arra rángatta és sodorta magával, az ernyővel pedig Benczikét és Benczikével Margitkát. Az eső a nyakukba zuhogott és szaladó léptekkel mentek, nem a merre ők akartak, hanem a merre a szél fujta az ernyőt, melyet Benczi görcsösen fogott. Már talán nem is bírta volna sokáig tartani, de egy boltos legény a bolt ajtajából meglátta a vesződését s így szólt:

— Hová vitorláztok, gyerekek? Mért nem tartjátok az ernyőt fejetek fölött?

— Hiszen azt akarom! felelé Benczi kissé szégyenkezve, de mikor nagyon sodorja a szél.

— Oh, alig bírok már futni! sopánkodék Margitka. Már annyiszor bele léptem a pocsolyába.

— No, így legalább hamar eljuttok oda, a hova indultatok, mondá a boltos nevetve.

— Igen ám, csakhogy nem erre felé indultunk... az iskolába mennénk.

— És az ernyő másfelé visz, ugye? De hát tartsd okosan, akkor majd te viszed őt, nem ő téged. Fogd erősen a tetejénél... így ni!... Aztán vigyázz, merről fuj a szél, és az ernyő hegyét tartsd a szél ellen, előre vagy hátra, a mint kell.

Kezébe igazította Benczikének a veszedelmes szerszámot és utnak eresztette őket. De alig mentek pár lépést, már a szél megint bele kapaszkodott az ernyőbe és megint másfelé sodorta őket. A boltos legény utánok szaladt és megint segített a bajon.

— Kis öcsém, ugy látom, nem vagy te még legény hozzá, hogy ilyen nagy esernyőt birj tartani.

— De igen is bírom, hetvenkedett Benczi. Most csak tréfáltam.

— Az más. Akkor hát csak sétálgatok odább.

Sétáltak, és Benczi iparkodott, hogy vitéznek mutassa magát.

— Ez nagyon mulatságos, ugy-e, Margitka?

Margitka nem éppen ezt gondolta, de röstellte megvallami, mert akkor Benczi bizonyosan gunyolni fogja. Inkább azt mondta hát, hogy ez csakugyan nagyon mulatságos.

Most a szél szembe fujt, maguk elé tartották az ernyőt, erősen neki feszítették a szélnek s nem is tudták, merre mennek, csak iparkodtak előre, mignem valaki rájuk kiáltott:

— Hohó, gyermekek! Vigyázzatok azzal a paraplival! Kibökitek az embernek a szemét!

Egy zömök, alacsony ember mondta ezt. De Benczi nem ijedt meg.

— Nem tehetek róla; felelé. Az ernyő alól nem láthatom, ki jön szembe, vigyázzon mindenki magára.

De ha ilyen bölcsen tudott okoskodni, jó lett volna követni is a saját bölcs tanácsát. Alig mentek ismét néhány lépést, megint felkiáltott valaki:

— Jaj no! Miért nem vigyáztok, gyermekek!

Egy asszonyság kiáltotta ezt, mert az ernyő bele akadt a köpönyegébe és úgy megrántotta, hogy az asszonyság majd el-esett. Nem bukott ugyan el, de bele ütközött

egy cselédbe, a ki ijedtében elejtette a kosarát, melyből egy darab hus esett ki; ezt az asszonyság kutyája el akarta kapni, de a cseléd keményen oldalba rugta, úgy hogy a kutya vonitva rohant el, egyenesen neki egy öreg urnak, a ki bele botlott és lezuhant a sáros kövezetre.

Egészen nagy zenebona, felfordulás, láрма és kiabálás támadt ott az utcán. Meghallotta egy rendőr is.

— Ohó! Ott valami baj van. Ugyan mi történhetett?

— Egy gonosz fiu feldöntött egy öreg urat, eltépte egy asszonyságnak a köpönyegét, kiütötte egy cseléd kezéből a kosarat és megrugdalt egy ártatlan kutyát, szólt egy mesterinas, a ki messziről látott valamit és azt hitte, hogy minden azon módon történt, a mint mondotta.

— Már ezt látnom kell, hogy rendet csináljak; szólt a rendőr.

Mire oda ért, Benczike és Margitka már ismét odább indultak a nagy ernyő alatt, melynek egyik ágán ott figyegett egy darab rojt az asszonyság köpönyegéből, az öreg ur pedig éppen föltápáskodott és törölgette sáros ruháját.

— Valami baj történt? kérdé a rendőr.

— Na, nem valami nagy, felelé a jószívű öreg. Két kis tacsó megy ott egy nagy ernyővel és bele ütközik minden emberbe.

Mikor aztán beszéltek amott róluk, Benczike és Margitka már épen újra megakadtak, mert egy természetes nagy emberbe ütköztek.

— Lassabban, gyerekek! Hiszen ti veszedelmes egy pár vagytok. Felnyársal-

nátok az embert, ha ez ernyő lándsá volna. Épen a mellembé döftétek.

Benczi kissé meghökkenve tekintett föl az ernyő alól és mentegetőzni kezdett:

— Oh... nincs éles hegye... nem szurhatja meg.

— Az a szerencse, felelt az idegen nevetve. Ugy látom, nem a ti kezetekbe való ez a szerszám, nem bírtok vele.

Nevetve ment odább.

— Szeretném tudni, mit nevet? dörmögte Benczi. Minden embernek baja van velünk, mintha csak tudnák, hogy most csak azért is meg akarjuk mutatni, hogy szépen odább jutunk.

Nem békétlenkedett tovább, mert újabb nagy szélroham jött. Ez pedig nem alulról kapott bele az ernyőbe, hanem fölülről csapott le rá, mint valami gonosz karvaly és hirtelen leütötte a földre. Egy pár ága rögtön eltört a szerencsétlen ernyőnek, két ágáról pedig lefeszlett a szövet.

— Ejnye no! Bizony még elszakad! ijedezett Benczi.

— De talán már el is szakadt, aggódék Margitka.

Zavartan bámultak a megrongált jószágra.

— Most mit csináljunk; sopánkodék a kis leány.

Ő épenséggel nem tudta, mit csináljanak, de Benczinek tudni kell, mikor annyira büszkélkedik azzal, hogy ők fiuk milyen okosak és ügyesek. Tudta is Benczi.

— Nem olyan nagy baj ez. Egy-két ága lefeszlott. De azt majd helyre varrják otthon.

— Oh... de Andor hogy fog majd nevetni, ha látja!

— Nem is fogja látni... majd beviszem az öreg szakácsnéhoz, az megigazítja. Csak menjünk odább.

— Menjünk bizony, mert még elkésünk az iskolából.

— Már azt nem szeretném magam sem. Siessünk! Jó lesz még ez az

ernyő odáig. Most már csak a fele van ugyan meg, de az is jobb a semminél. Legalább a fejünkre nem esik az eső.

Főlemelte a szerencsétlenül járt esernyőt, titkon csak azt ohajtva, hogy az a gonosz szél állana már el végre. De biz annak a makacs szélnek nagy kedve volt még tovább is fujdogálni és alig hogy Ben-

... LEFESLETT A SZÖVET.

eze újra fölemelte az ernyőt, a szél már bele fogózkodott, még pedig ezuttal hátulról. Ha Benczinek eszébe jutott volna az a jó tanács, hogy szél ellenében tartsa az ernyőt, talán még boldogult volna; de újra megijedt és csak fogta egész erővel, a szél pedig fujta még nagyobb düh-

vel. Akárki láthatta volna, hogy most mindjárt baj lesz.

Lett is, még pedig dupla baj. Hirtelen egy még nagyobb szélroham jött és egy csapással kettőt végzett: a Margitka fejéről lekapta a kalapot, Benczi kezében pedig kifordította és összetörte az ernyőt.

— JAJ A KALAPOM!... AZ ERNYŐ!

— Jaj a kalapom! A kalapom, viszi a szél. Jaj, beleesik a sárba! jajgatott a kis leány kétségbeesetten.

— Jaj, oda az ernyő! Összetört egészen! kiáltá Benczi rémulten.

Nagy bajukban azt sem tudták, mihez fogjanak, s jó szerencse, hogy a legkö-

zelebbi ház kapuján éppen ekkor kiugrott egy fiú és látva a sárban hempergő kalapot, utána szaladt és megfogta. Aztán vitte egyenesen Margitkának, már megszűröl kiáltva:

— Hát ti mit kerestek ezen a tájon? Hát itt van az iskola?

Meglepetve pillantottak fel. Nagyon ismerős hang volt ez. Nem is csoda ha ráismertek, mert aki ott állt előttük, az nem volt senki más, mint Andor, a testvér bátyjok. És amint jobban szétnéztek, azt is látták, hogy a saját házuk kapuja előtt állanak.

— Miért nem mentetek az iskolába? kérde Andor. És, uram fia! mit csináltak apa ernyőjével?

— Az... az... a szél... elszakította, felelé Benczike szégyenkezve. És... és nem tudtuk, hogy haza jöttünk... anynyi felől fujt a szél... hol elől, hol hátul, minden sarkon bekergetett... nem tudtuk, hogy rossz helyen járunk, nem is láttuk, merre megyünk.

— Nagyon okos volt az a derék szél, hogy haza hozott, hamar ilyen kárt tettek. No, csak hamar be a házba, mert nagyon megázunk. Majd odabent eldicsekedhettek, mint jártatok.

Erre a dicsekedésre persze Benczikének nem volt egy csöpp kedve sem, de hát azért mégis csak el köllött mondania, mi történt velök. Andor, az a kegyetlen csunya Andor, nagyokat nevetett.

— Talán mégis jobb lett volna, ha veletek megyek, mit gondolsz? Nagyon megvetted segítségemet és most ime! az iskolába nem jutottatok el, apa drága ernyőjét pedig tönkre tettétek.

Benczi zavartan hallgatott, Margitka busan törölgette sárban fürdött kalapját, a mama pedig így szólt:

— Magatoknak bajt, apácskának kárt okoztatok. De nem fogom sajnálni, ha megtanuljátok belőle, hogy soha sem kell hiúságból és hetvenkedésből olyanra

vállalkozni, amire nincs erőnk. Mert a vége mindig az, hogy megtenni végre sem tudjuk, de az erőlködésben kárt okozunk magunknak is, másoknak is.

SZIDIKE JÁR.

(Képpel a 357. lapon.)

ALLOK, állok —
 Várok, várok.
 Azt várom, vigyázom én,
 Hogy az én kis Szidikém
 A nénapja reggelén
 Szépen tipegjen felém.
 Igy aranyom, édesem:
 Lépésidet én lesem.
 S ha elértél engemet,
 Karjaimba emellek,
 Viszlek gyorsan befelé,
 Édes jó anyánk elé.
 Jaj, mekkorát haladott
 Az ő Szidikéje!
 Lép egymás után hatot —
 Nézze mama, nézze!
 Aztán megölel,
 Csókok ezrivel
 Borítja el Szidikét,
 Valamennyi gyermekének
 Legis-legkedvesbikét.

OKOS CZINCZI ÉS TORKOS FINCZI.

— Állatmese két képpel. —

PALLÓ alatt biztos rejtekben nyujtózott két egérke. Czinczi és Finczi. Nagyokat ásitottak, pedig már épenséggel nem voltak álmosak, mert három napja aludtak. Inkább is az unalomtól ásitoztak. De még egyébtől is, mert Czinczi megszólalt:

— Hallod-e Finczi, én kezdek éhes lenni.

— Hát még én! Mindjárt elájulok az éhségtől. Nem is bírom tovább, megyek eleséget keresni.

— Csak óvatosan. Magam is azt hiszem ugyan, hogy már kibujhatunk. Tervünk sikerült. Az a kegyetlen ravasz macska bizonyosan bele unt a várakozásba, hogy három napig színünket sem látta.

— Oh, az bizonyos. Én mindig hallgatóztam, de már nagy ideje nem hallottam odafönt semmi neszt.

— Nézzünk szét egy kicsit. Ha nincs veszedelem, megyünk falatozni.

Ovatosan kidugták a fejüket a palló résein és figyeltek, leskelődtek jó ideig. Csakugyan, nem volt ott semmi veszedele-

lem. A macska rég megunta a hiába való várakozást és eltávozott.

Előbujtak egészen és szaglálózni kezdtek enni való után. Nem is tartott sokáig, már Czinczi örvendve felkiáltott:

— Jaj de jó falat! Elejtettek egy jó darabka sajtot.

Finczi már épen irigykedni akart pajtására, de alig egy lépésnyire ő is megpillantott egy olyan jó falatot. És ettől nem messzire volt egy harmadik, aztán

negyedik, és ötödik is, szépen sorjában. Fölszedegették és amint így egyenesen mindig tovább-tovább haladtak, egy kis doboz-féléhez értek, melynek egyik oldala csak dróttal volt befonva, a tetején pedig nyílás volt. S látni lehetett, hogy bent még nagyobb darab sajt volt, sőt szalonna is van.

— Jaj de jó! szólt Finczi. Nézd, ott van még csak a jó falat! Azt kihozzuk.

Czinczi gyanakvólag nézte azt a furcsa szerszámot.

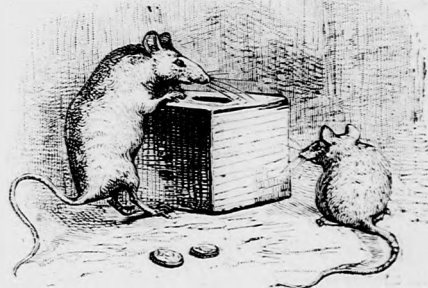
— Hm! Nem tetszik ez nekem, mondá. Valami gonoszság lappang benne, hogy ezt épen ide tették az utunkba.

— No persze! Te mindjárt megszepepsz. Én bizony kihozom magamnak azt a jó falatot. Azon a lyukon betérek.

— Hagyd el! Értjük be annyival, a mennyit itt kint találunk.

— Biz én nem hagyom. Itt az orrom előtt a jó csemege s ott hagyjam!

Czinczi még egyszer intette, de hiába. Finczi fölmászott a ládácskára és bebujt

a lyukon. Kissé szoros volt ugyan, de végre mégis befért s lejutott a nagy darab sajtához és szalonnához.

— Ez aztán pompás! Elviszem a fész-
kembe, ott kényelmesen fogok lakomázni
és nevetem a félénk Czinczit.

Indult volna, de nagy rémülettel
vette észre, hogy nem lehet. Az a kis lyuk,
melyen bebujt, belől egymásfelé hajló he-
gyes szögekből állt. Kimenni nem lehet-
tett. Meg volt fogva az egérfogóban,

— Czinczi segits! Jaj, kedves Czinc-
zi, segits! Nem tudok kimenni. Ha itt
rekedek, megfognak, végem van!

— Nem tudok rajtad segíteni...
már jönnek is... menekülnöm kell. Félek,
Finczi, nagyon félek, hogy megkeserülöd,
amiért inkább hallgattál a torkosság ta-
nácsára, mint az okos szóra.

Nem mondhatott többet, mert csak-
ugyan jött valaki. Czinczi szerencsésen
bemenekült a rejtekbe s ott éldögélt
azontúl is. De a torkos Finczit soha sem
látta többé.

FORGÓ BÁCSI POSTÁJA.

Oravecz Pista. Az a lap nem gyermek
kezébe való, s egyáltalán nem szeretél örömet
vele, irván, hogy »lelkessedéssel olvasod«. — **Hoff-
mann Anna.** Jól van szerkesztve, de tárgyánál
fogva, mely már föl volt használva a »K. L.«-
ban, nem közölhető. — **Némethy Móríc.** Leve-
ledet átadtam a kiadó hivatalnak. Ha máskor
takarosabban írsz, soraidra bővebben fogok
felelni. — **Szokolay Gyuri.** Az állatkert néhány
érdekesebb állatja télen is látható. — **Blau Sze-
rena.** Már most szent a békesség közöttünk. Nem
irtad meg, milyen nyelvű lapot ajánljak neked.
Ha magyart: elég elolvasnod a »K. L.« utóbbi
pósta-rovatát, hol a »M. Ifjuság« című folyó-
iratról emlékeztem meg bővebben. — **Sebők
Lajos.** Az a gyermek-színház a fővárosi Vigadó
egyik mellék-termében fog állani. — **Hertzka
testvérek.** Örvendek a kis testvéri kör örömé-
nek. Ha R. öcsétek jobban lesz, tudassátok. —
Szőke Steffie, Ehrenfeld Giza. Kérelmetek
teljesítését tiltja a szerénység. De majd valami-
kép módját ejtem, ha szabatos czimeteiket be-
külditek. — **Weldin Vilmos.** Jó; de a felhasz-

nált név már nagyon is sűrűn fordult elő a »K.
L.«-ban. — **Zetti Helénke.** Megemlékezésed jól
esett s szívből viszonzom. Mihelyt megtanultál
írni, reménylem: neked számod e tudományod
első gyümölcsét. — **Massanek Lenke.** Aki he-
lyes megfejtőnek nevét a »K. L.« nem közli:
ennek vagy az a — sajna! — sűrű oka: hogy le-
velét nem kaptam; vagy az a — szerencsére —
ritkább oka: hogy levele nem felelt meg a tar-
tózó formának. — *Több levélről a jövő számban.*

Kis Értesítő.

A kedvesen sugárzó karácsonyfa alá
kérve kérekednek már a szebbnél szebb ifju-
sági iratok. Hogy ki ne fogyjak térből, időből,
már most kezdem a felsorolásukat.

Ime legelőbbre állítom: »*Ida néni gyer-
mekei.*« Nehányat már a »K. L.«-ban mu-
tattam be. Ida néni ezeket összegyűjté s még
több elbeszéléssel megtoldá, a Franklin-társulat
meg pompás rajzokkal ellátva, díszesen állította
s adta ki. A könyvnek ugy bájos tartalma, mint
tetszetős külseje s szerény ára (1 frt), nagy ke-
lendőséget biztosít neki, amire valóban nagyon
érdemes.

Második a sorban a már serdültebb ifju-
ságnak szánt »*Idegen népek közt, messze földön.*«
Utírajzok és életképek. Kiváló utazók leírásá-
ból összeválogatta dr. *Simonyi Jenő.* Számos
fametszetű ábrával. A 264 oldalra terjedő, gon-
dosan szerkesztett vonzó gyűjtemény ára képes
borítékba kötve 2 frt. Megjelent Eggenberger
(Hoffmann és Molnár) kiadásában.

Jótekonyság.

*Az éhező és fázó gyermekek kará-
csonyfájára.*

Itt a zord tél, s ami vele jár: a fokozott
szükség, a szegénység kettős terhe, az éhezés és
fagyoskodás. Egy külföldön élő magyar leányka
kezd meg a jótételek műveinek sorát.

Mayer Hedvig 2 frt.

Ez adomány a »Nemzet« című napi-
lapban van kimutatva.

*Az Ég áldása legyen a kegyes ada-
Forgó bácsi.*

Felelős szerkesztő: **Forgó bácsi.** Kiadó hivatal: Budapest, Ferenciek tere 3-ik sz., Athenaeum épület.
Nyomtatja a kiadó tulajdonos: Athenaeum irodalmi és nyomdai r. társulat Budapest.